

Árpádházi Margit Balladája

Dalriada

Néztem az égen kirajzolódó
Görög éjszakát Csillagfény tengerében.
Jó uram koldusként, vakon kereng a
Hatalmas várnak börtönében.

Hová vet sorsom, hiába kérdem...
Zsoldosok dúlását meg sem értem.
Új hajnal fénye virrad-e még rám?
Vagy becstelenség? Kolostor-magány?

Látom, a szolganép kínhalált halt,
A kincseket adná elő a hadnak.
Részeg tivornya lármája zajlik,
A prédán Karddal összemarakodnak.

Hová vet sorsom, hiába kérdem.
Szép Szülőföldemtől messze tértem.
Órák a percek, tán végzetem vár,
Vagy becstelenség, kolostor-magány.

Zászlók lobogtak, és kürt hangja szólt.
Csillagok hulltak, császár vére folyt.
Gyűlölettel harsant köznép szava.
A Szent Palotába lázadás hatolt.

Híveid, Császárné, elfogytanak.
Mentsd puszta életed, óvd meg Magad.
A zárda mélyén, ha sorsod fordul,
Majd újra a trónról hallatszík szavad.

Kérlek, Öregisten, áraszd meg a vizet!
Apám ajtajáig vigyen el engemet!
Vigyen el engemet szép szülőházamba,
Lelkemnek e földön nincsen nyugovása.

Nem lesz nyugovása lelkemnek e földön
Tág rónára vágynék, s vár aranyos börtön.
Segíts, Öregisten! Áraszd meg a vizet!
Pusztá szél hazába vigyen el engemet!